

Nr 23.

Ankom till riksdagens kansli den 14 april 1917 kl. 1 e. m.

Utlåtande i anledning av dels Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändrad lydelse av 1 kap. 1 och 2 §§ rättegångsbalken, dels Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändrad lydelse av 1 kap. 2 § rättegångsbalken m. m., dels ock en med anledning av förstnämnda proposition väckt motion.

Närvarande: herrar Petersson i Lidingö villastad, Lindhagen, Gezelius, Stårner greve Spens, Petrn*, Lars Olsson, Tisell*, Permansson, Fant*, Schotte, Pettersson i Bjälbo, Persson i Norrköping, Gustafsson i Örebro, Rehn och Lindqvist i Kosta.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Genom en den 26 januari 1917 dagtecknad proposition, nr 37, vilken hänvisats till lagutskottet, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagda, i statsrådet och lagrådet förda protokoll, föreslagit riksdagen att antaga följande förslag till

Lag

om ändrad lydelse av 1 kap. 1 och 2 §§ rättegångsbalken.

Härigenom förordnas, att 1 kap. 1 och 2 §§ rättegångsbalken skola erhålla följande ändrade lydelse:

1 §.

Underrätt å landet är häradsrätt. Där dömer häradshövding med tolv män, som därtill valda äro. De tolv kallas häradsnämnd. Då ledigt rum i nämnden fyllas skall, varde val hållet i den valkrets, för vilken ledigheten inträffat. Val förrättas på landet å kommunalstämma;

Bihang till riksdagens protokoll 1917. 9 saml. 20 häft. (Nr 23.)

och äge, där flera socknar eller socknedelar till gemensam valkrets äro förenade, rätten bestämman, å vilken sockens kommunalstämma valet förrättas skall. I stad, som lyder under landsrätt, varde val förrättat av stadsfullmäktige eller, där sådana ej finnas, å allmän rådstuga. Vid nämndemansval, som hålles å kommunalstämma eller allmän rådstuga, äge en var, som i kommunens allmänna angelägenheter röstberättigad är, rösträtt inom den valkrets, han tillhör; och have varje röstande en röst. Vid lika röstetal skilje lotten.

2 §.

Till nämndeman är valbar varje inom valkretsen bosatt man, som är tjugufem år gammal och röstberättigad i kommunens allmänna angelägenheter; dock ej den, som står under förmynderskap eller annans husbondevälde eller som all sin egendom till borgenärer avträtt och icke, på sätt lag förmår, visa gitter, att han från deras krav fri är; ej den, som är tilltalad, eller blivit under framtiden ställd eller fälld till ansvar för brott, som medför förlust av medborgerligt förtroende, eller dömd ovärdig att föra andras talan inför rätta; ej heller den, som är i Konungens eller rikets tjänst. Nämndeman väljes för sex år, dock med rätt för den valde att efter två år avgå. Flyttar nämndeman ur valkretsen eller visar eljest giltigt hinder, då må rätten honom entlediga, ändå att han ej två år tjänstgjort. Nämndeman, som berättigad är att från tjänsten avgå, skall dock tjänsten fortfarande bestrida, till dess besked till domaren inkommit, att annan vald blivit. Den, som fyllt sextio år, vare ej skyldig att i nämnd tjänstgöra. Ej heller vare någon pliktig att, sedan han ur nämnden avgått, åter inträda förr, än efter sex år.

I en inom andra kammaren i anledning av nämnda proposition väckt, till lagutskottet hänvisad motion, nr 337, har herr *Bolander* hemställt, att riksdagen för sin del ville besluta,

att 1 § i 1 kap. rättegångsbalken måtte erhålla följande ändrade lydelse:

Underrätt å landet är häradsrätt. Där dömer härads hövding med tolv män, som därtill valda äro. De tolv kallas häradsnämnd. Då ledigt rum i nämnden fyllas skall, varde val hållet i den valkrets, för vilken ledigheten inträffat. Val förrättas på landet å kommunalstämma; och äge, där flera socknar eller socknedelar till gemensam valkrets äro förenade, rätten bestämman, å vilken sockens kommunalstämma valet förrättas skall. I stad, som lyder under landsrätt, varde val förrättat å allmän rådstuga. En var, som i kommunens allmänna angelägen-

heter röstberättigad är, äge rösträtt vid nämndemansval inom den valkrets, han tillhör; och have varje röstande en röst. Vid lika röstetal skilje lotten;

samt att 2 § i samma kapitel lämnas oförändrad.

Sedermera har Kungl. Maj:t genom en den 23 februari 1917 dagtecknad proposition, nr 63, som jämväl hänvisats till lagutskottet, med åberopande av propositionen bilagda, i statsrådet och lagrådet hållna protokoll, föreslagit riksdagen att antaga följande förslag till

1:o) **Lag om ändrad lydelse av 1 kap. 2 § rättegångsbalken.**

Härigenom förordnas, att 1 kap. 2 § rättegångsbalken skall erhålla följande ändrade lydelse:

Till nämndeman är valbar varje inom valkretsen bosatt man, som är tjugufem år gammal och själv vid nämndemansval rösträtt äger; dock ej den, som står under förmynderskap eller annans husbondevälde eller som är i konkurstillstånd; ej den, som är tilltalad, eller blivit under framtiden ställd eller fälld till ansvar för brott, som medför förlust av medborgerligt förtroende, eller dömd ovärdig att föra andras talan inför rätta; ej heller den, som är i Konungens eller rikets tjänst. Nämndeman väljes för sex år, dock med rätt för den valde att efter två år avgå. Flyttar nämndeman ur valkretsen eller visar eljest giltigt hinder, då må rätten honom entlediga, ändå att han ej två år tjänstgjort. Nämndeman, som berättigad är att från tjänsten avgå, skall dock tjänsten fortfarande bestrida, till dess besked till domaren inkommit, att annan vald blivit. Den, som fyllt sextio år, vare ej skyldig att i nämnd tjänstgöra. Ej heller vare någon pliktig att, sedan han ur nämnden avgått, åter inträda förr, än efter sex år.

2:o) **Lag om ändrad lydelse av 4 § i lagen den 18 april 1884 angående tillsyn å förmyndares förvaltning av omyndigs egendom.**

Härigenom förordnas, att 4 § i lagen den 18 april 1884 angående tillsyn å förmyndares förvaltning av omyndigs egendom skall erhålla följande ändrade lydelse:

God man kan ej den vara, som icke uppnått 25 års ålder; ej den,

som icke råder över sig och sitt gods; ej den, som genom domstols beslut förklarats förlustig medborgerligt förtroende eller ovärdig att inför rätta föra andras talan; ej heller den, som är tilltalad eller under framtiden ställd för brott, som medför förlust av medborgerligt förtroende. Ej må annan sådant uppdrag sig avsäga, än den, som icke är bosatt inom den kommun, där valet förrättas; ämbets- eller tjänsteman, som av sin befattning är hindrad att uppdraget fullgöra; den, som efter fyra års tjänstgöring såsom god man är i ordning att från befattningen avgå; den, som uppnått 60 års ålder, samt den, som eljest uppger förhinder, vilket av valmyndigheten godkännes.

3:o) **Lag om ändrad lydelse av 3 § i lagen den 20 juni 1905 om särskild sammansättning av vissa rådstuvurätter vid behandling av handelsmål.**

Härigenom förordnas, att 3 § i lagen den 20 juni 1905 om särskild sammansättning av vissa rådstuvurätter vid behandling av handelsmål skall erhålla följande ändrade lydelse:

Handelskunnig ledamot skall vara svensk medborgare och hava uppnått tjugufem års ålder. Ej må befattningen utövas av den,
 som står under förmynderskap,
 som är i konkurstillstånd, eller vars egendom, utan att vara avträd till konkurs, förvaltas för borgenärers räkning,
 som förklarats förlustig medborgerligt förtroende eller ock är under framtiden ställd eller av allmän åklagare tilltalad för brott, som kan medföra dylik påföljd, eller
 som blivit dömd ovärdig att nyttjas i rikets tjänst eller att föra annans talan inför rätta.

Propositionerna.

Beträffande de skäl, som ligga till grund för de av Kungl. Maj:t framlagda förslagen, får utskottet hänvisa till propositionerna, med framhållande därav att enligt det vid propositionen nr 63 fogade statsrådsprotokollet för den 9 februari 1917 föredragande departementschefen

erinrat om att i propositionen nr 37 framlagts förslag om ändring i 1 kap. 2 § rättegångsbalken jämväl i annat avseende än det, som avsåges med det i propositionen nr 63 framlagda förslaget om ändrad lydelse av nämnda lagrum.

Herr *Bolander* har till stöd för sin motion anfört följande:

Motionen.

»Alla torde vara ense därom, att nu gällande stadganden om nämndemansval tarva ett förtydligande. Emellertid kan det näppeligen vara lämpligt att för vinnande av detta önskemål vidtaga sådana förändringar, att den sedan långt tillbaka i tiden tillämpade principen om *lika* rösträtt vid nämndemansval för vissa kommuner helt och hållet upphäves. Redan genom förordningen av den 18 december 1823 har fastslagits, att omröstning vid nämndemansval skall ske per capita, i det att nämnda förordning stadgade, att vid ifrågavarande val var bonde ägde lika röst. Genom förordningen av den 19 juli 1872, som gav 1 kap. 1—3 §§ rättegångsbalken den lydelse, de fortfarande äga, blev rösträtten vid nämndemansval utsträckt till ett större antal personer än förut, men bibehölls fortfarande bestämmelsen därom, att varje röstande ägde en röst.

Då det av Kungl. Maj:t framlagda förslaget till lag om ändrad lydelse av 1 kap. 1 och 2 §§ rättegångsbalken innehåller den bestämmelsen att i stad, som lyder under landsrätt, nämndemansval skall förrättas av stadsfullmäktige, där sådana finnas, så innebär detta ett frångående av den sedan 1823 gällande regeln, att vid dylika val varje röstande skall hava en röst. Enligt det kungl. förslaget skulle i dessa städer jämväl nämndemansvalen bliva beroende av den 40-gradiga kommunala röstskalan. Detta måste enligt mitt förmenande betraktas som ett steg bakåt samt innebär därjämte en betänklig orättvisa mot vissa grupper av städernas innevånare.

Det torde möjligen kunna invändas, att den av mig här antydda olägenheten bortfaller, så fort de i riksdagen framlagda förslagen om ändrade bestämmelser i avseende å den kommunala rösträtten blivit av Konung och riksdag antagna. Jag fruktar emellertid, att det ännu kommer att dröja många år, innan dessa förslag föranleda till någon lagändring. Följaktligen kan det ej vara lämpligt att i avvaktan på en kommunal rösträttsreform införa orättvisa och mot en sund princip stridande bestämmelser angående nämndemansval i en del av landets kommuner.

Vidare torde någon kunna anmärka, att nämndemanstjänsterna äro av tämligen ringa vikt, ävensom att endast ett fåtal av landets kommu-

ner komma att beröras av den ifrågasatta lagändringen. I det förstnämnda avseendet vill jag göra gällande, att nämndemansinstitutionen visst inte får betraktas som betydelselös. Det bör ihågkommas, att nämndemännen dock äro domare samt att de i allmänhet icke sakna möjlighet att inverka på häradsrätternas beslut. Utgången av ett mål kan ju under viss förutsättning bliva helt och hållet beroende på nämndemännens uppfattning. Det är därför önskligt, att nämndemansvalen omfattas med intresse samt att personvalet sker med största urskiljning. I fråga om antalet kommuner, som kunna beröras av förevarande lagförslag, torde vara tillräckligt att hänvisa till den kungl. propositionen, varav framgår att för närvarande ett tiotal städer sakna egen jurisdiktion. Man har därjämte anledning förmoda, att antalet sådana städer kommer att ytterligare ökas. Det förhåller sig nämligen så, att samtliga de städer, som uppkommit under de senare åren, lyda under landsrätt, vilket tydligen med hänsyn till en blivande rättegångsreform ansetts lämpligast. På grund härav komma helt säkert även de samhällen, som under de närmaste åren erhålla stadsrättigheter, att åtminstone tillsvidare sakna egen jurisdiktion.

Slutligen kan ju emot den av mig här förfäktade åsikten göras den invändningen, att nämndemansvalen antagligen komma att utfalla på ungefär samma sätt, vare sig de förrättas av stadsfullmäktige eller å allmän rådstuga. Jag befarar emellertid, att så icke blir förhållandet. Då en stark partibildning numera uppkommit jämväl inom städernas representationer, har man all anledning tro, att till och med nämndemansvalen göras till parti frågor. Om nu dessa val skola förrättas av stadsfullmäktige, inträffar det helt säkert i en del städer, att ett parti, som utgör endast en minoritet av stadens kommunalt röstberättigade invånare, men som på grund av den nu gällande röstskalan förskaffat sig majoritet inom stadsfullmäktige, kommer att enväldigt bestämma över valen på ett sätt, som förråder partiskhet och bristande hänsyn till flertalets berättigade intressen. Det torde vara uppenbart, att ett sådant tillvägagångssätt kommer att alstra missnöje och bitterhet.

Såsom förut är nämnt, har det redan 1872 befunnits rättvist och lämpligt att bereda alla röstberättigade medlemmar av en kommun *lika* rätt att deltaga i handhavandet av rättsskipningen, och har således personlighetsprincipen i viss mån kommit att tillämpas vid nämndemansvalen. Detta måste också anses riktigt, synnerligast som denna princip så väl överensstämmer med regeln om allas likhet inför lagen.

Föredragande departementschefen har framhållit, bland annat, att frågan om utseende av nämndemän skulle väcka mera intresse och få

en omsorgsfullare behandling, om densamma vore förlagd till stadsfullmäktige än om den tillhörde allmän rådstuga, där personvalet lätt kunde bliva beroende på en tillfällighet.

Jag kan emellertid icke finna, att dessa skäl äro tillräckligt vägande för att ordna frågan om nämndemansval i vissa städer på sätt Kungl. Maj:t föreslagit. Till en början ligger det nära till hands antaga, att intresset för valen blir större, ifall kommunens röstberättigade medlemmar få välja omedelbart. Erfarenheten har ju också visat, att de omedelbara valen åstadkomma större vakenhet och ett livligare intresse än de val, som ske medelbart. Ej heller vill jag tro, att valen få en omsorgsfullare behandling, ifall de, på sätt Kungl. Maj:t föreslår, förläggas till stadsfullmäktige. Det är nog känt, att valfrågor icke alltid bliva så synnerligen omsorgsfullt behandlade inom nyssnämnda korporationer. Och förutsätter man, att en kommuns röstberättigade invånare icke skola med tillräckligt intresse och omsorg ägna sig åt ett dylikt val, ifall detta sker omedelbart, har man lika stor anledning befara, att stadsfullmäktige visa samma liknöjdhet. Att personvalet å allmän rådstuga kan bliva beroende på en tillfällighet, är visserligen sant, men detta kan inträffa, även om valet förrättas av stadsfullmäktige. För övrigt är det nog så, att tillfälligheterna icke spela så synnerligen stor roll, så fort valmännen verkligen intressera sig för valet.

Enligt mitt förmenande förefinnes endast ett enda verkligt sakskaal för, att de val, varom nu är fråga, böra förläggas till stadsfullmäktige, och det är, att valförrättningen därigenom blir enklare och förenad med mindre besvär än om densamma skall äga rum å allmän rådstuga. Men detta skäl anser jag icke vara av den avgörande betydelse, att man därför bör företaga en sådan omläggning av själva röstgrunden, som det föreliggande förslaget faktiskt innebär, och därigenom frångå en förut tillämpad princip, vars rättvisa ingen torde kunna bestrida. Den föreslagna lagändringen skulle även komma att medföra högst besynnerliga olikheter mellan stad och land. Detta medgives också av föredragande departementschefen, som härom yttrar: 'Olikhet komme väl därigenom att råda mellan valsättet i stad och på landet, i det att regeln, att en var röstberättigad vid dylikt val har en röst, icke bleve tillämplig i stad. Men — tillägger föredragande departementschefen — denna olikhet i valsättet skulle fullt motsvara den olika ordning, i vilken kommunala beslut i allmänhet fattas i stads- och i landskommun'. Den här gjorda jämförelsen är emellertid alldeles ohållbar, ty det föreliggande förslaget medför olikhet icke allenast i valsättet utan också be-

träffande själva röstgrunden. Det är detta sistnämnda förhållande, som här är det väsentliga.

Om det nu verkligen förhölle sig så, att det måste anses vara förenat med stora olägenheter att i stad, som lyder under landsrätt, förrätta val av nämndeman å allmän rådstuga, så måste givetvis ett dylikt val å kommunalstämma på landet medföra mycket större svårigheter. Det är ju tämligen klart, att de röstberättigade medlemmarna av en stadskommun hava betydligt lättare för att infinna sig vid en valförrättning än flertalet av valmännen i en landskommun, där en stor del av befolkningen är bosatt på platser, som äro belägna långt från valstället. Om det förefunnits något avgörande skäl för att förlägga nämndemansvalen i stad till stadsfullmäktige, hade det bort vara ännu mera angeläget att bestämma, att i de landskommuner, där kommunalfullmäktige finnas, dessa skulle äga befogenhet att företaga dylikt val. Jag anser mig även böra påpeka, att folkmängden i städerna ej heller kan giva anledning till en anordning sådan som den här föreslagna, ty många av våra landskommuner hava större invånareantal än flertalet av de städer, varom här är fråga.

Även i de städer, där stadsfullmäktige finnas, måste ju vissa val — förutom stadsfullmäktige- och riksdagsmannaval — förrättas omedelbart av kommunens röstberättigade medlemmar. Jag tänker nu närmast på val av ledamöter i kyrko- och skolråd samt, till viss del, i folkskolestyrelse, där sådan finnes.

I den kungl. propositionen erinras därom, att rådmännen i alla städer utom Stockholm väljas av stadsfullmäktige. Detta förhållande skulle således anses utgöra ett ytterligare skäl för lämpligheten av det utav Kungl. Maj:t nu föreslagna valsättet. Emellertid torde den i och för tillsättande av borgmästare i städerna ävensom rådmän i Stockholm tillämpade direkta omröstningsmetoden med samma styrka kunna åberopas såsom skäl för att i stad, som lyder under landsrätt, nämndeman bör utses å allmän rådstuga.

I den kungl. propositionen framhålles lämpligheten av att stad, som lyder under landsrätt, alltid göres till egen valkrets för val av nämndeman. Vidare påpekas, att förslaget att dessa val skola förrättas av stadsfullmäktige, där sådana finnas, förutsätter, att stad ej är förenad med annan kommun till gemensam valkrets. Någon tvekan i detta avseende torde ej behöva råda, även om den bestämmelsen infördes i lagen, att i stad, som lyder under landsrätt, valet skall förrättas å allmän rådstuga, ty jämväl härmed torde få anses vara utsagt, att staden skall utgöra egen valkrets.

På grund av de förhållanden, som jag här ovan vidrört, torde det måhända kunna ifrågasättas, huruvida det icke vore bättre att lämna de nu gällande bestämmelserna oförändrade än att vidtaga en sådan omläggning, som Kungl. Maj:t nu föreslår.

Det torde emellertid, särskilt med hänsyn till innehållet i de yttranden, som åberopats i den kungl. propositionen, få anses vara fastslaget, att nu gällande bestämmelser måste så tolkas, att de städer, som sakna egen jurisdiktion, äro berättigade att delta i val av representanter i tingslagets nämnd, ävensom att nämndemansvalen i dessa städer, jämväl där stadsfullmäktige finnas, skola förrättas å allmän rådstuga. Föredragande departementschefen har på sin tid i egenskap av justitieombudsman framhållit, att enligt 'en förnuftig tolkning' av nu gällande bestämmelser de ifrågavarande städerna ägde rätt att utse representanter i häradsnämnden.

Samma uppfattning synes den nuvarande justitieombudsmannen hava förfäktat i en till Kungl. Maj:t den 31 december 1915 avlåten skrivelse.

Beträffande valsättet hava sådana auktoriteter som justitieombudsmannen, Svea och Göta hovrätter samt justitiekanslern förklarat, att enligt nu gällande lag nämndemansval i stad ovillkorligen borde äga rum å allmän rådstuga och att varje röstande borde äga en röst. Vad justitieombudsmannen och de båda hovrätterna härom anfört, finnes utförligare refererat i Kungl. Maj:ts proposition. På vad sätt och i vilken ordning dylikt val redan nu bör äga rum, torde följaktligen vara så pass klarlagt, att någon tvekan härom näppeligen bör förefinnas.»

Det genom propositionen nr 37 framlagda lagförslaget avser att införa tydliga stadganden om nämndemansval i städer utan egen jurisdiktion. Såsom av propositionen framgår, äro de om nämndemansval nu gällande bestämmelserna enligt förordningen av den 19 juli 1872 avfattade på sådant sätt, att de hava direkt tillämpning endast å val inom landskommuner. Detsamma var förhållandet med de dessförinnan gällande stadgandena enligt förordningen av den 18 december 1823. Likväl funnos båda de nämnda åren städer, som icke hade egen jurisdiktion och för vilkas del sålunda erfordrades bestämmelser om, huru inom dem val av nämndeman skulle äga rum. På sätt i propositionen och de däri åberopade skrivelserna av justitiekanslern och riksdagens justitieombudsman omförmäles, torde den i 1823 och 1872 års förord-

Utskottet.

ningar förefintliga saknaden av bestämmelser om nämndemansval i städer utan egen jurisdiktion hava berott på förbiseende, liksom även ett förbiseende beträffande ifrågavarande sak torde hava förelupit vid avfattandet av några stadganden i förordningen om kommunalstyrelse i stad den 21 mars 1862. Såsom av i propositionen återgivna skrivelser och utlåtanden framgår, lära emellertid de förefintliga stadgandena om nämndemansval kunna vinna analogisk tillämpning å sådant val i de städer varom nu är fråga, och skulle med dylik tillämpning valet äga rum å allmän rådstuga samt varje röstande därvid äga en röst.

Förevarande förslag avser att bringa till stånd kompletterande och förtydligande stadganden för de val, varom nu är fråga. I sammanhang härmed har emellertid tagits i övervägande sådan ändring i vad som får anses hava hittills gällt för dessa val, att valen skulle förrättas av stadsfullmäktige, där sådana finnas, och har övervägandet utmynnat i förslag om dylik ändring. I motionen har däremot påyrkats att för ifrågavarande städer bibehålla det för landsbygden gällande valsystemet. Propositionen har i denna fråga utgått från praktiska, motionen från principiella synpunkter.

Utskottet har vid frågans bedömande funnit sig böra fästa särskilt avseende vid förslaget ursprungliga ändamål att endast syfta till ett kompletterande och förtydligande av gällande lag. Då förslaget tillkommit på denna grund, måste det kunna förebäras särskilt vägande skäl för att genom detsamma jämväl göra en ändring i vad som utan det nya stadgandet får anses som gällande rätt. Dylika skäl kunna emellertid icke anses vara förebragta. På grund härav har utskottet anslutit sig till motionens yrkande beträffande 1 §. Med den formulering denna paragraf i motionen erhållit torde jämväl hava vunnits det i propositionen uttalade önskemålet att såsom allmän regel stadga, att stad bör bilda egen valkrets för utseende av nämndeman.

Av det resultat utskottet kommit till beträffande 1 § följer, att den i propositionen nr 37 föreslagna ändringen i 2 § ej är erforderlig, varför utskottet jämväl beträffande denna paragraf i förevarande avseende ansluter sig till motionens yrkande.

Vid granskning av de i propositionen nr 63 innefattade förslagen har utskottet icke funnit anledning till anmärkning mot desamma.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte

I:o) med förklarande, att Kungl. Maj:ts proposition nr 37 icke kunnat i oförändrat skick av riksdagen godkännas, i anledning av nämnda proposition samt den i ämnet väckta motionen för sin del antaga följande

Lag

om ändrad lydelse av 1 kap. 1 § rättegångsbalken.

Häri genom förordnas, att 1 kap. 1 § rättegångsbalken skall erhålla följande ändrade lydelse:

Underrätt å landet är häradsrätt. Där dömer härads hövding med tolv män, som därtill valda äro. De tolv kallas häradsnämnd. Då ledigt rum i nämnden fyllas skall, varde val hållet i den valkrets, för vilken ledigheten inträffat. Val förrättas på landet å kommunalstämma; och äge, där flera socknar eller socknedelar till gemensam valkrets äro förenade, rätten bestämma, å vilken sockens kommunalstämma valet förrättas skall. I stad, som lyder under landsrätt, varde val förrättat å allmän rådstuga. En var, som i kommunens allmänna angelägenheter röstberättigad är, äge rösträtt vid nämndemansval inom den valkrets, han tillhör; och have varje röstande en röst. Vid lika röstetal skilje lotten.

II:o) bifalla Kungl. Maj:ts proposition nr 63.

Stockholm den 13 april 1917.

På lagutskottets vägnar:

ALBERT PETERSSON.
